

Setkání

Bystrc, 3. neděle adventní 2007

Mons. Josef Veselý

Svět i my jsme nemocní mnoha chorobami.
Betlém není jen nějaká stáj nebo chlív.
Betlém je setkání s Boží láskou, která uzdravuje.
Betlém je setkání s Ježíšem Kristem,
kterým se Bůh dotýká osudu každého z nás,
abychom se i my mohli svým životem dotýkat Boha,
neboť on *v nás má zálibení.*

Radost z tohoto Božího daru i v příštím roce

přeje

Mons. Vojtěch Cikrle
biskup brněnský

ADVENTNÍ

Dny naše rezaví
deštěm nemilosrdenství
Opuštěné studny žízní
po vodách usmíření
Ale nepřestáváme vyhlížet
nepatrný obláček
jak rosná kapka
ke kapce se slévá
v potůček zavlažující
všechno co vyschlo

Jak se modlit

Peter Kreeft

Vezměme toto poučení o modlitbě od základu a velmi, velmi prakticky. Ta nejdůležitější, co vím a co vám mohu o modlitbě poradit, je rovněž velmi jednoduché: Prostě se modlete!

Jak to dělat není zdaleka tak důležité jako vlastní praxe. Nedokonalá modlitba je nekonečně lepší než žádná modlitba a dokonalejší modlitba je jen o něco lepší než modlitba nedokonalá.

Nancy Reaganovou kritizovali za její jednoduchý antidrogový slogan: „Řekni prostě ne.“ Ale byla v něm moudrost: moudré uvědomění si, že jádrem jakéhokoli úspěšného programu, který má něco zastavit, musí být jednoduše vůle říci ne. ("Řekni prostě ne" neznámá, že nic jiného není potřeba, ale že bez tohoto prostého rozhodnutí nic jiného nebude fungovat. "Řekni prostě ne" možná není postačující, ale je nezbytné.)

Podobně žádný program, metoda, kniha, učitel či technika nás nikdy nepřimějí, abychom něco začali dělat, pokud se nejprve sami nerozhodneme, že to dělat chceme: „Řekni prostě ano.“

Pro většinu z nás, když chceme modlitbě říci ano, tou největší překážkou – s oblibou uváděnou jako omluva za to, že se nemodlíme nebo se nemodlíme více či pravidelně – je, že nemáme čas.

Znám jedinou účinnou odpověď na tuto omluvu: je to jistý druh vraždy. Musíte něco jiného zabít, něčemu jinému říci ne, abyste si udělali čas k modlitbě. Ovšemže čas k modlitbě nikdy nenajdete. Čas k modlitbě si musíte udělat. A to znamená, že něco jiného dělat nebudete. Jediný způsob, jak v bytovém domě svého života ubytovat nájemníka modlitby, spočívá v tom, že z prostor, které zabere modlitba, jiného nájemníka vykážeme. Jen málokterí z nás mají k dispozici volné pokoje.

Rozhodnutí udělat to je na prvním místě. A vy se pravděpodobně nerozhodnete to udělat, pouze si to budete přát, ledaže byste v modlitbě viděli to, co doopravdy je: věc života a smrti, životně důležitá cesta k Bohu, k samotnému životu.

Je to přehnané? Jsou důležitější věci? Například láska? Lásku rozhodně potřebujeme, ale láska, kterou potřebujeme, je agapé. Láska, kterou má jenom Bůh a která je Bůh; takže pokud si pro ni k Bohu nepůjdeme, nedostaneme ji. A jít si pro ni k Bohu znamená modlit se. A tak, když se nebudeme modlit, nebudeme milovat.

kteří je symbolem Vánoc, rozhodl se uskutečnit sbírku pro opuštěné děti právě pod vánočním stromem. Dozvěděl se o konání podobné akce v dánské Kodani a cele se nadchl myšlenkou prosadit tento obyčej také u nás.

A tak 6.prosince 1924 za účasti Rudolfa Těsnohlídka byl skácen v bílovických lesích statný smrk, který rozzářil svá světla 13.prosince 1924 v Brně na náměstí Svobody, jako první vánoční strom republiky. Tento vánoční strom se dočkal svých následovníků v mnoha dalších městech Moravy a Čech. Již v roce 1929 došlo k naplnění Těsnohlídkova záměru – ze shromážděných sbírek vybudovat Dětský domov Dagmar pro opuštěné děti v Brně Žabovřeskách. Projekt budovy bez nároku na honorář vypracoval architekt Bohuslav Fuchs. Slavnostní otevření se konalo 8.prosince téhož roku. Těsnohlídek se tohoto okamžiku nedožil.

(Z pramenů zpracovaných
PhDr. Vladimírem Ondrušem
vybrala H.Malášková)

Tradice vánočních stromů republiky

Málo které město se může chlubit tak malebným okolím, jako Brno. A tak to nejsou jen „naše“ přehrada, podkomorské háje s Pohádkou máje, ale na severovýchod od Brna i Bílovice nad Svitavou, s malebným údolím řeky Svitavy a hlubokými lesy, táhnoucími se k Moravskému krasu. Tato místa lákala k procházkám i delšímu pobytu zvláště na počátku 20.století mnoho Brňanů a zvláště byla zdrojem tvůrčí inspirace básníků, výtvarníků a hudebníků. Na lesních pěšinách a kolem řeky bylo možné potkat Helenu Koželuhovou s jejími bratry Josefem a Karlem Čapkovými, S.K.Neumanna s rodinou, Petra Bezruče, Zdenku Braunerovou, Leoše Janáčka a četné další.

Spisovatel Rudolf Těsnohlídek v Bílovicích prožil plných osm let. Zde vznikla i jeho nejlepší literární díla včetně půvabné Lišky Bystroušky.

A byl to právě Rudolf Těsnohlídek, který se dvěma uměleckými přáteli vyrazil na podvečerní procházku zasněženou krajinou dva dny před Štědrým dnem 22.prosince 1919. V lese panovalo hluboké ticho. Jen ze straně vpravo se ozýval slabý nepravidelný zvuk, který připomínal steny dokonávající srny. Pustili se do příkré straně za zdrojem toho zvuku

a po krátké chvíli se jim naskytl šokující pohled. Mezi kořeny vzrostlého smrku na rozvinuté peřince leželo mrazem již modrající batole a tiše naříkalo. Uchopili dítě pod kabát a chvatně přenesli na četnickou stanici do Bílovic, kde byla účinně nezbytná opatření pro jeho záchranu. Již po čtyřech dnech byla vypátrána matka nalezenice, svobodná služka z Netína. Holčička jménem Liduška se jí narodila již před sedmnácti měsíci. Otcem byl ruský zajatec. Svobodná matka musela odejít za obživou z domu do služby, ale s malým dítětem práci obtížně hledala. Proto se rozhodla k tomuto zoufalému činu. U soudu tvrdila, že dítě v lese odložila až v okamžiku, kdy slyšela přicházet nějaké lidi, a že záchranu dítěte sledovala z úkrytu. Ani po odpykání trestu neprojevila o dítě zájem. Lidušku adoptovali manželé Polákovi z Brna a řádně ji vychovali. V r. 1938 se Liduška provdala za středoškolského Profesora do Prahy.

V době, kdy se náš příběh stal, nebyl osud Lidušky ničím neobvyklým. Nezměrná bída po vyčerpávající válce byla příčinou podobných tragedií.

Osobní účast Rudolfa Těsnohlídka na příběhu malé Lidušky jej podnítila k hlubšímu zájmu o osudy opuštěných dětí. A snad právě skutečnost, že popsaná událost se odehrála v předvánoční době a pod smrskem,

Když jsme si toto ujasnili, když se modlitba stala naší prioritou číslo jedna a když jsme se jasně rozhodli, že se budeme modlit, musíme pak podle toho nově uspořádat svůj život. Uspořádat svůj čas, připravit si čas k modlitbě, je jako připravit dům k malování. Protože každý, kdo někdy maloval dům či byt, ví, že příprava, to jsou tři čtvrtiny práce, tři čtvrtiny nepříjemností a tři čtvrtiny času. Samotné malování je ve srovnání s přípravami příjemným vánkem. Totéž platí o modlitbě: nejtěžším krokem je příprava místa, času, posvátné, nezczitelné části každého dne. Modlitba je jako večere na den Děkuvzdání: jíme hodinu, ale příprava zabere deset hodin. Modlitba je jako Vánoce, Štědrý den: měsíc příprav, nákupů, výzdoby, aby pro ten jediný den bylo všechno hotovo. A ze všeho nejlépe je modlitba jako láska. Předehra je nebo by měla být nejdelší. Pro dva lidi, kteří se opravdu a bezvýhradně milují, je předehrou celý jejich společný život. Víte, modlitba je jako duchovní milování. Bůh na tebe trpělivě a dlouhou, dlouhou dobu čekal. Touží po tom, aby ses v modlitbě dotkl okraje jeho bytí, jako se žena dotkla lemu Kristova oděvu, abys byl uzdraven. Kolik hodin se ta žena připravovala na tento letný dotyk?

První a nejdůležitější částí praktických příprav je časový rozvrh.

Čas pro modlitbu si rozhodně musíte vyhradit, bez ohledu na to, zda v jiných záležitostech života jste či nejste plánovači. „Vem, kde vem“ v modlitbě prostě nebude fungovat; bude to znamenat stále méně a méně modlitby nebo vůbec žádnou. Minutka ráno, kdy nabídneme svůj den Bohu, je jistě lepší než vůbec nic, ale je to v zásadě tak neadekvátní jako minutka denně věnovaná manželce či manželovi. Prostě každý den si musíte rozhodně vyšetřit čas na modlitbu.

Kolik času? To samozřejmě záleží na jednotlivém člověku a na situaci; ale absolutní minimum by mělo být alespoň patnáct minut. Opravdu nemůžete počítat s tím, že se za kratší dobu doberete něčeho hlubšího. Pokud vám patnáct minut připadá hodně, je to důkazem, že se potřebujete modlit mnohem víc, aby se vám rozjasnilo v hlavě.

Až si na to zvyknete a bude to pro vás snadné, nastavte tu dobu, zdvojnásobte ji. A později ji opět vynásobte dvěma. Směřujte k jedné hodině denně, chcete-li dosáhnout zásadních výsledků. (Opravdu chcete? Nebo si jen tak pohráváte?)

Která denní doba je nejlepší? Nejoblíbenější čas – čas před usnutím – je obvykle ta nejhoší možnost, a to ze dvou důvodů. Za prvé to není nejdůležitější čas, ale čas zbytkový,

čas, kdy jste nejméně čilí a bdělí. Opravdu chcete Boha nastěhovat do nejhoršího příbytku ve svém domě? Chcete mu nabídnout nejneduživější ovci ze svého stáda?

Za druhé, nebude to fungovat. Budete-li čekat, až každá jiná povinnost bude splněna předtím, než se půjdete modlit, tak se prostě nebudete modlit vůbec. Protože dnešní život je pro většinu z nás tak krutě složitý, že se „všemi ostatními povinnostmi“ nejsme nikdy hotovi. Pamatujte na to, že budete muset zabít jiné věci, abyste se mohli modlit. Není jiné východisko.

Očividně nejlepší čas, který se nám nabízí, je časné ráno. Pokud nemůžete odložit jiné věci, které máte dělat, musíte jednoduše o to dřív vstát.

Měla by to být úplně první věc? Přijde na to... Někteří lidé jsou čilí, hned když se probudí, jiní se potřebují osprchovat a obléct, aby se probrali. Důležité je dát Bohu ten nejlepší čas a „prostě to udělat“.

Místo je stejně důležité jako čas. Musíte si vytvořit zvláštní místo, kde vás nikdo a nic nebude rušit. „Vem, kde vem“ nebude fungovat ani v případě místa.

A jaké místo? Někteří lidé nejsou příliš citliví na prostředí, které je obklopuje, a mohou použít i koupelnu. Ostatní zcela přirozeně hledají krásu: verandu, dvorek, zahradu, nebo jdou

na procházku. (Pokud spojujete modlitbu s procházkou, považují to za dobrou kombinaci duchovního a fyzického cvičení.)

Možná jste si všimli, že jsem dosud neřekl ani slovo o technice. To proto, že příprava představuje tři čtvrtiny, na to nezapomínejte. Ale co metody?

Mohu mluvit pouze ze své zkušenosti stálého začátečníka. Dvě nejučinnější, které jsem objevil, jsou velmi prosté. První je modlitba s Písmem, četba a zároveň modlitba, četba v Boží přítomnosti, přijímání slov z Božích úst. Druhá je spontánní modlitba slovy. Vůbec nejsem dobrý v tiché modlitbě, vnitřní, kontemplativní modlitbě, myšlenky mi poskakují jako blechy. Hlasitá modlitba (nebo zpěv) mě alespoň udržuje v modlitbě. A zjišťuji, že často mě přirozeně přivede k tiché, vnitřní modlitbě nebo ke kontemplaci.

Rady se většinou soustřeďují na vyšší úroveň: na kontemplativní modlitbu. Já mám ale za to, že mnozí mí čtenáři jsou, pokud jde o modlitbu, ještě dětmi a potřebují se naučit chodit dřív, než budou moci běhat. Takže tohle je poučení od jednoho člověka z modlitební mateřské školky. Tak se do toho dejme, i když se k Bohu zatím jen tak batolíme.

Vybrala a přeložila J.Š.

Podzimní slavnosti v Arše

Archu máme už třináct let a doufáme, že nám ještě chvíli vydrží, i když tu a tam jsou ta léta na ní vidět.

Zdá se, že podzimní hudební happening Pocta sv. Cecílii bude zase pravidelnou akcí. Hudebníci předvedli svůj um. Šlo jim to pěkně. Určitě díky tomu, že jim pan kaplan nástroje pro příští církevní rok požehnal.

13. výročí posvěcení Archy jsme po děkovné mši svaté oslavili společnou hostinou. Jídla, pití i humoru bylo dost až do konce. Zásoba vtipů otce Vnislava se zdá být bezednou ...

V sobotu před první nedělí adventní měly v Arše dostaveníčko adventní věnce. Barev, až oči přecházejí. A co teprve až se na každém z nich rozsvítí ta první svíčka. To už malá Markétka nebude k udržení vůbec.